

מתניתין:

המשנה ממשיכה בדין צירוף איסורים. [המשנה והגמרא מבוארים על פי המיוחס לרש"י ורבינו עובדיה].

הפיגול והנותר, אין מצטרפים זה עם זה (648), מפני שהן שני שמות (649), של פסול. ויבואר בגמרא.

השרץ והנבלה, וכן הנבלה ובשר המת, אין מצטרפין זה עם זה, לטמא, אפילו כקל שביניהן, כלומר, נבלה קלה משרץ, שאינה מטמאה אלא בכזית ושרץ מטמא אפילו בכעדשה. ופחות מכעדשה של שרץ אינו מצטרף להשלים שיעור כזית נבילה. וכל שכן, שפחות מכזית נבילה אינה מצטרפת להשלים שיעור שרץ.

וכן, נבלה קלה מבשר המת, שמת מטמא טומאת שבעה, ונבילה אינה מטמאה אלא טומאת ערב. ופחות מכזית של מת אינו מצטרף להשלים שיעור נבילה. וכל שכן, שפחות מכזית נבילה אינה מצטרפת להשלים שיעור מת.

המלך תתרפא, כשאצא אשבור כל כלי זכוכית שבבית. ואכן עשה כן ביציאתו (644)!

אמרו להון (645) אמרו אנשי בית המלך לרבי שמעון ורבי אליעזר: בשכר שרפאתם את בת המלך, שאילו, בקשו, כל מה דאית לכוון למישאל, ככל אשר תחפצו, ועולו לבי גזא דמלכא, והכנסו לאוצר המלך ושקולו כל מה דאית לכוון (646), כל מה שיש ברצונכם!

עולו, נכנסו לאוצר המלך, אשכחו להיא איתגתא, את הכתב שהיה כתוב בו גזירת המלכות על היהודים, שלא ימולו את בניהם ושלא ישמרו את השבת ושיבעלו נדות, שקלוה, לקחו אותה וקרעוה. ונתבטלה הגזירה (647).

ומסימת הגמרא, שבסיפור זה מובן מה שאמר רבי אליעזר בן רבי יוסי במסכת יומא [נז א].

והיינו דאמר רבי אליעזר בר רבי יוסי, בוויכוחו עם החכמים על מקום הזאת דם יום כפורים: אני ראיתה, את הפרוכת, ברומי, שנלקחה לרומי בעת שבזזו את המקדש וכליו, והו עליה כמה טיפי דמים!

וראה אותה בהזדמנות זו שהורשה ליכנס לאוצר המלך.

644. שיטה מקובצת ובפירוש א כתוב בלשון אחר.

645. גירסת התוס'.

646. גירסת השיטה מקובצת.

647. כתב המהרש"א: מין אחד שאל לחכם אחד: איך יתכן שנתחזקו עיקרי התורה

648. גירסת המשנה.

649. ויבואר לקמן [הערה 651].